

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

30 setembre de 1935
Barcelona

Ha estat lliurat el comandament de Catalunya al Sr. Pich i Pon

Segona època. Any III, núm. 58

Redacció i Administració: Rambla Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Bot, 21 — Telèfon 13000

Preu: 20 cèntims

El darrer Govern

No es necessita tenir gaires dots profètics per a predir al Govern que l'altre dia prometia la Constitució — encara que alguns dels seus components la vulguin modificar perquè no els plau —, que és el darrer Govern d'aquestes Corts tan desgraciades, que des que funcionen no han fet res que valgui una pipada de tabac, i vingudes per a pacificar els esperits, segons reiteradament havia estat dit en els mitjans amb repartiment de matalassos, no han fet altra cosa que perseguir les tres quartes parts del país.

Vé el 14 d'abril i l'important és que les esquerres estiguin ben unides i compactes fent un front únic ben vast. I aquest front únic l'han de fer no pas en aquell moment, és a dir, no ha d'ésser un front realitzat quan es vegin venir unes eleccions — que no vindran si les han de deixar venir els que manen —, sinó realitzar des d'ara, comprenent totes les zones d'esquerrisme honest, polític i de classe. És clar que no s'hi ha de comprendre l'anarquisme, perquè l'anarquisme del nostre país és un partit de dreta. Els mots que des de París adreça als republicans espanyols Indalecio Prieto, que el lector trobarà en altre lloc d'aquest número, si al fiellat no se'ls han quedat, mereixen ésser considerats, i convé que siguin seguides les indicacions que s'hi fan.

No hi ha al món cap Govern que titulant-se democràtic pugui resistir l'asfíxia que ell mateix es produeix quan viu tenint establert un règim de censura. La censura — permeti'ns el cencor que ho diguem — fa més mal als senyors que se'n serveixen, que no pas a nosaltres que en som els perjudicats. Nosaltres estem asseguts a la porta de casa nostra, i anem llançant a la caldera tot el plom de les galeres que la censura ens treu. Però no hi ha res que duri, i tots els règims que titulant-se democràtics viuen al marge de la llei, finalment cauen sota el pes d'aquesta mateixa llei.

Portem a la vora d'un any de règim d'excepció. Tots els símptomes són que això s'està acabant. Desgraciadament, no pas perquè les esquerres unides — que ja ho haurien d'ésser, i aquest és el desig popular — hagin fet per acabar-ho, sinó perquè les dretes són suïcides i ho estan fent tan malament — tan contra el país republicà — d'ençà que acampen al Poder, com malament ho feren els monàrquics, que foren els principals responsables de la caiguda de la Monarquia.

Ara s'ha aixecat l'estat de guerra a Barcelona — estat de guerra que des de «El Debate», diari d'un partit que té tres ministres al Poder, s'ha dit que no hi havia cap raó per a posar-lo —. Queda l'estat d'alarma, que no trobem que hi hagi cap raó per a mantenir-lo, com no sigui que el Govern estigui al·larmat de les coses que li puguin dir, puix que el país no ho està. Un bon dia s'adonaran de què potser ja fa massa temps que estem en règim d'excepció i voldran alleujar-ho. Però ja serà tard i la mesura no farà cap efecte.

El país ja ha après prou en dos anys el que és un Govern de dretes, i no és fàcil que quan hi pugui dir la seva permeti que les coses es repetixin de manera que els senyors que aviat se'n aniran puguin tornar.

Dissabte vinent farà un any que la República viu sense garanties constitucionals

El primer aniversari de la mort de Jaume Carner

Acaba de complir-se el primer aniversari del traspàs d'aquell home il·lustre que fou Jaume Carner.

Pocs homes, dels nostres temps, han deixat en morir un buit tan gran com el que deixava aquest gran constructor, que la mort ens arrabassà, com a catalans i com a republicans, en l'hora crítica en què el seu consell tant hauria pogut valer i el seu exemple tan guaiador hauria pogut ésser.

Jaume Carner — ho dèiem en el moment de la seva mort — ha estat un home la figura del qual s'engrandia cada vegada més com més la història analitzava l'obra de cada al seu pas per aquesta vida.

En complir-se aquest primer aniversari, LA RAMBLA DE CATALUNYA adreça els seus respectes una vegada més a la família de l'il·lustre traspàs — tan amiga d'aquesta casa — i ja vots perquè en l'esdevenidor l'esmemoriat sigui un estimat per als qui, estimant Catalunya i la República, tinguin a les seves mans el

JAUME CARNER

guaitge d'una i altra en les hores properes de retrobament, de justícia i de vindicació.

Miscel·lània de la crisi

per CARLES ESPLA

El desenrotllament de la crisi i el seu propi desenllaç posen de manifest l'esgotament, el fracàs, la ruïna de la política iniciada fa dos anys, quan foren dissoltes les Corts Constituents, capaces encara de prestar servei a la República. Repassant els fets polítics d'aquests darrers dies, hom arriba al convenciment que la situació dretista ha entrat en un període de desesperada agonia.

Probablement, la crisi resolta amb tants treballs i tantes emocions és la darrera que es produirà pel que queda de vida a aquestes Corts, desonades ja pels doctors. No se'ls ha estat en aquesta oportunitat la papereta de defunció perquè s'hagués de la prerrogativa presidencial no podia exercitar-se ara, pel que es veu, amb la «holgura de albedrio» amb què s'exercí en 1933. Però el desig d'evitar, eludir, retardar una convocatòria a eleccions haurà de convertir-se molt

aviat en decisió per a convocar-les, si, en efecte, es vol resoldre el problema polític «amb el menor dany possible».

L'aventura presidencial d'aquest té una iniciació molt picant, que apreciàvem exactament aquell que coneixia la vella amistat que l'unia amb el senyor Alba, al qual en aquesta ocasió ha correspost el paper d'explorador per a netejar el camí al seu antic subordinat polític. El senyor Alba ha estat a punt d'arribar, amb cinc anys de retard, a la presidència del Consell, que el senyor Cambó volia confiar-li en 1930. El senyor Alba pot esperar, sense gran dany per al règim, cinc anys més. Però no deixa d'ésser curiosa aquesta inesperada evocació de l'aventura constitucionalista de 1930. La història es repeteix, i, per un moment, hem cregut que, recollint la fervorosa exhortació presidencial a la convivència dels espanyols, el senyor Alba anés a repetir també certa històrica visita a l'«hotel de la Moncloa».

El ministeri format pel Sr. Chapaprieta es caracteritza per l'eliminació del Sr. Portela de Governació, per la reconciliació del bloc i per l'entrada al ministeri de Marina del regionalista Sr. Rahola. L'eliminació del Sr. Portela té aquest complement: la continuació del Sr. Gil Robles a Guerra.

La primera batalla que estava obligat a guanyar el Sr. Chapaprieta per assegurar l'efectivitat de la seva presidència era la que es disputava entorn de la cartera de Governació. Nosaltres no hem cregut mai, com han cregut alguns papanats, que el Sr. Portela fos un salvador bismanal de la República. La seva reticència al ministeri de la Governació, i els blancs enormes per a la crítica. Però el cert és que, en la lluita amb la Ceda, l'interès principal consistia a vençer a aquesta entitat que vivia a l'ombra del Sr. Portela.

L'entrada del Sr. Rahola al govern és també un esdeveniment important, que adquireix tot el seu valor quan s'examinen els antecedents visibles de la crisi. La provocà el Sr. Royo Villanova — hem d'acceptar les seves primeres explicacions — per defensar la unitat nacional, posada en perill, segons sembla, per la valoració dels serveis d'Obres Públiques traspassats a la Generalitat. Adoptada aquesta actitud per l'ex-ministre de Marina, s'hi abraça per formar l'allegoria patriòtica — Daoiz i Velarde — el Sr. Velasco, greument amenaçada pel cor del blat castellà. En auxili d'ells acudí valentament el partit agrari, portant davant seu el Sr. Martínez de Velasco, disposat en tot moment d'actuar d'Agustina d'Aragó. Després ha resultat que tot això era pura eutrapèlia. El senyor Royo no sortí del ministeri pel tras-

Don Joaquín de Pablo Blanco, ministre de la Governació, ha dit:

«Si las extremas izquierdas intentaran algún movimiento extralegal, sería por mí segura e implacablemente vencido.»

pàs de serveis, sinó per defensar un marí. El Sr. Velasco tampoc l'abandonava per un gest d'espontània solidaritat amb l'interès antielectoral, sinó per haver fracassat totalment al ministeri d'Agricultura. I respecte al Sr. Martínez de Velasco, el seu cas és el de major innocència: no s'havia assabentat de res. Amb la mateixa greu solennitat que oferí la seva solidaritat als ministres del seu partit, sense haver llegit el decret de traspass de serveis, se solidaritzà ara amb el Sr. Rahola, sense fer objecció al que representa l'entrada dels regionalistes al govern. El Sr. Martínez de Velasco estigué en certa ocasió a punt de salvar Espanya, atenció el consell d'una veïna. Creiem que, a aquest pas, la salvarà.

El desenllaç de la crisi té el mateix to picant que la seva iniciació. L'últim acte ha estat la presa de possessió del Sr. Rahola, el qual ha rebut el comandament suprem de l'Armada espanyola de mans del senyor Royo. El Sr. Royo no s'ho acabava de creure. Així pot desaparèixer una nació gloriosa. L'única preocupació del Sr. Royo era arrencar al seu successor una declaració d'espanyolisme i una abjuració terminant al separatisme. Amb aquests catalans no pot estar tranquil el diputat agrari. El Sr. Rahola dona satisfacció plena al Sr. Royo. Es declara patriota i, demés, pragmàtic. ¿Què més voldran a Valladolid?

No es concedeix la presó atenuada a favor del senyor Largo Caballero

La Sala segona del Tribunal Suprem ha acordat denegar la petició de presó atenuada a favor del senyor Largo Caballero per haver estat sol·licitada amb l'objectiu de retardar la seva condemna. Si es tornava a donar presó atenuada a Largo Caballero, el que es produiria seria una vergonya per a la Sala segona i a la Sala primera. La Sala segona ha acordat denegar la petició de presó atenuada a favor del senyor Largo Caballero.

Així ho ha dit el President.

La participació de la Lliga en el Govern

per DOMENEC GUANSÉ

La Lliga afirma que ha acceptat la col·laboració al Govern de la República per tal de defensar els interessos de Catalunya. Hi ha — diu — la llei del tres de gener no serà aplicada peyorativament. La seva aspiració en relació a la vida catalana no pot ésser, doncs, més modesta. No va a Madrid a aconseguir res per Catalunya, no hi va a exigir res. No hi va sinó per evitar algun nou cataclisme per a l'autonomia; no hi va sinó per suavitzar o atemperar l'esperit autòtonom clicant en el Govern.

Comprenem, de totes maneres, que les seves ambicions siguin moderades.

Però si compremem la modelació de la Lliga en els actuals moments, després d'haver renunciat a tantes coses, com a catalans i com a nacionalistes, voldríem que almenys aquest desig de la Lliga fos autèntic; que la seva defensa dels interessos i de les llibertats de Catalunya fos efectiva i eficient.

I que no ens sigui retret que des d'aquest Govern han aconseguit ja reivindicacions tan importants com la restitució dels serveis d'Obres Públiques. Aquest retraspàs, l'èxit del qual s'atribueix a la Lliga, només va ésser un cop d'efecte del senyor Lerroux que en el dia de la seva vinguda a Catalunya va voler-se conquistar una mica de la simpatia catalana, oblidant que als catalans res no els satisfia tant poc com aquesta mena de dades, que els recorden els governs de tipus massa personal; que als catalans no els complau el paternalisme dels governants, sinó la satisfacció, per vies democràtiques, de les aspiracions més legítimes del país.

Perquè la veritat nua i crua és aquesta: que no solament no han estat traspassats els serveis de Portes, sinó que tant alarmava la consciència espanyolíssima del senyor Royo — ans ni els modestos serveis de carreteres i camins. No; el decret no traspassa res. L'únic que fa el decret paternalista del senyor Lerroux,

que la Lliga vol fer servir de bandera, és fixar la valoració d'aquests serveis; valoració, altrament, que no és la mateixa que s'havia fixat durant el Govern de les esquerres. I no res més! No res més!

Potser el senyor Rahola aconseguirà ara, des de Madrid, que aquest retraspàs sigui efectiu. Cal desitjar que així sigui. Com cal desitjar que la valoració no sigui retallada, segons els desigs d'«El Debate» que creu que de carreteres ja n'hi ha prou a Catalunya; que de carreteres on han de construir-se i de conservar-se, és en aquells llocs d'Espanya on el trànsit i el tràfic comercial és inexistents. És aleshores, quan el senyor Rahola hagi aconseguit el traspass, quan hagi aconseguit d'una manera definitiva que la valoració dels serveis no sigui rebaxada, que serà el moment d'apuntar-se l'èxit. Aleshores nosaltres, tot i que ho considerarem un èxit molt moderat, ja que el servei d'Obres Públiques, per més que digui la Lliga, no és cap d'aquelles reivindicacions que un poble sent en l'ànima, en restar-se satisfet. Direm que la Lliga ha aconseguit restituir a Catalunya un dels serveis que formaven part de l'estructura d'aquell Estatut que, quan el van fer aprovar les esquerres, la Lliga deia que era tan estret. Però fer la propaganda abans que la restitució del servei sigui un fet efectiu, llançar innecessàriament les campanes al vol és oferir al país gat per llebre, no és jugar net.

En resum, com a principi, no blasfemem la participació de la Lliga en els Governos de Madrid, de la mateixa manera que no hi blasfemem la participació de les esquerres catalanes. Pels nostres interessos, convindria precisament que sempre hi hagués un representant de Catalunya. Un representant de les esquerres catalanes quan fossin les esquerres que governessin; un representant de centre o de dreta, quan fos de centre o de dretes el govern! Però aquesta representació, aquesta participació hauria d'ésser condicionada al respecte a les llibertats essencials que l'Estatut i la Constitució consagren.

La dissolució de les Corts vindrà fatalment així que s'hagi constituït el front únic d'esquerres

Així ho diu Indalecio Prieto

INDALECIO PRIETO

Heus ací el que acaba de dir a París Indalecio Prieto, interrogat sobre el moment polític:

«En la solució donada a la crisi correspon part de responsabilitat a les esquerres, i singularment als qui d'entre elles, sota diversos pretextos (entre els quals sobresurten divagacions teòriques) destorben la constitució d'un front que tindria com a primer objectiu la dissolució de les actuals Corts, posant al servei d'aquesta exigència la força abassegadora que produeix l'estructura cohesionada dels qui, segons diversos signes, constitueixen majoria al país.

Així es frustraria el disseny, unes vegades declarat amb franquesa i altres mal encobert, de fer durar les Corts, ja desgastadíssimes, fins que servixin d'instrument a una reforma reaccionària de la Constitució. L'error greument els qui, aduocant considerant convenient una coalició

d'esquerres, volen deixar-la diferida fins a la vigília mateixa de les eleccions. Els qui ocupen el Poder coneixen el risc que les eleccions enclouen per a ells, i no s'afanyaran pas a convocar-les.

Importa poc, doncs, examinar la paradoxa que per resoldre la crisi hagin tornat sobre llurs decisions els mateixos que la provocaren, cosa que també va succeir anteriorment. El que importa és apreciar com per mitjà de la consecutiva eliminació de tota possible resistència dintre del Govern la Ceda marxa a l'apropiament total del Poder. Per això les esquerres, no han d'esperar res de voluntats al·lenes, han d'apressar-se a barrar-li el camí, la qual cosa no s'assoleix únicament amb la remoció esporàdica d'entusiasme en assemblees de multituds, sinó amb unitat d'acció ben organitzada i intensament exercida.»

—Trobo que aquest lleó fa molt mala cara!
—Tu diràs. Després de veure com se solucionen les crisis, ja li ha començat a pujar la mosca al nas.

Una altra amenaça per a la pau?

La qüestió de Mémel i l'expansió nazi cap a l'est

per JORDI SUBIRATS

Les eleccions per a la Dieta de Mémel

La qüestió del territori de Mémel, de la qual ja s'ocupa oportunament LA RAMBLA en la seva edició del 13 de maig passat, torna a posar cara a cara l'Alemanya nazi i la petita República de Lituània. Així com en la tinentor de relacions que existí a principis d'any jugà un paper

SMETANA, President de la República lituana

principal el procés del Tribunal militar de Kaunas, ara el pretext és les eleccions per a la Dieta de Mémel.

Pel que diguérem anteriorment, sabem que, per acord del 8 de maig de 1924, Mémel forma un petit territori unit a Lituània per un règim especial. Un governador general nomenat pel Govern lituà, una Cambra de representants o Dieta elegida per sufragi universal, la qual nomena el Govern o Directori. La preponderància dels alemanys a la capital del territori fa que dominin a la Dieta i, per tant, al Govern. La renovació total dels llocs de la Cambra de representants, que s'escau ara, ha posat en una gran tensió els dos elements racials que viuen en el territori, cada un d'ells atiat pels dos països interessats. Ha acabat de renouar les passions dels nazis la disposició del Govern de Lituània prohibint el dret d'èsser elegits a certa categoria de ciutadans.

Segons aquesta disposició, publicada el 15 d'agost al "Diari Oficial", no poden ésser elegits:

Primer: Els ciutadans lituans naturalitzats i les persones que, havent adoptat la nacionalitat lituana, han rebut la prometença d'un altre Estat d'acceptar-les com a ciutadans.

Segon: Les persones que hagin pertanyut a organitzacions jutjades pels Tribunals com una amenaça per a la seguretat de l'Estat o que tinguin per finalitat separar una part del territori de Lituània, a condició que la sentència dels Tribunals no sigui anterior a cinc anys.

Pel que hom veu, aquesta disposició va contra els alemanys que pertanyin a les organitzacions que el nacional-socialisme ha posat en peu al territori. D'altra banda, la constitució de la Comissió electoral els ha donat un altre motiu perquè fossin més violentes les protestes de la premsa nazi. Segons aquesta premsa, tots els llocs de la Comissió electoral o Junta Central del Cens han estat atorgats a lituans, amb el fi de preparar el que act en diem una "gran trupada", a favor de Lituània. A jutjar pels aclariments donats per les autoritats lituanes, els fets són de molt diferent manera de com els presenten els nazis. Segons aquests aclariments, la Comissió electoral es compon de cinc membres nomenats pel Directori i aprovat el nomenament pel governador. A la "Llista de la Unitat", patrocinada per la minoria alemanya, se li oferí tres llocs a la Comissió, que no van ésser acceptats, refusant tota col·laboració. Aleshores van ésser reemplaçats per dos lituans i per un membre del partit social-democrata, no adherit a la "Llista de la Unitat".

Quan aparegueren les llistes de candidats, els representants de la "Einheitsliste" reclamaren els tres llocs a la Comissió. El president del Directori, aleshores, els oferí el lloc que havia quedat vacant per la dimissió del representant social-democrata, dimissió donada "per raons — diu — que preferí no donar a conèixer". La "Einheitsliste" es decidí llavors a designar un dels seus per a ocupar el lloc vacant a la Comissió electoral.

Les amenaces de Hitler a Nuremberg

Dintre la lògica dels fets entra la suposició que Lituània no es deixarà escapar tan fàcilment de les mans els present que li va fer la Conferència d'Ambaixadors. Possent tots els ressorts de govern, seria còndid de no utilitzar-los a profit seu, i en això no faria més que imitar el que ha realitzat Alemanya en totes les ocasions semblants que se li han presentat.

Un dels factors més decisius és, sens dubte, incrementar la immigració de lituans al territori. Segons la referència oficial, en el període que va de les darreres eleccions de 1932 a les actuals, 5.234 persones s'han establert al territori, i cal suposar que aquestes immigracions són totes de lituans, a jutjar per les versions que donen d'aquesta immigració els periòdics inspirats per Goebbels.

Hi ha encara els funcionaris, el nombre dels quals s'ha augmentat en aquests darrers temps, i els militars, que han adquirit la ciutadania del territori. En fi, una sèrie de factors que poden influir en un resultat favorable a Lituània i que podria modificar essencialment la composició de la Cambra i del Govern. Les eleccions de Mémel vénen a ésser, més que altra cosa, un plebiscit que determinarà la sort d'irremissible legal del territori. Per primera vegada en la història de fets semblants ocorreguts després de la guerra, en què Alemanya hi ha intervingut, els ressorts que poden dirigir la maniobra són a altres mans que les alemanyes. D'ací l'agitació moguda pel nazisme i les amenaces d'apoderar-se per la violència de Mémel.

"Alemanya — ha dit Hitler en ple Reichstag, reunit a Nuremberg — segueix amb inquietud els esdeveniments de Lituània. El robatori de Mémel en plena pau ha estat legalitzat per la Societat de Nacions. Des de fa anys els elements alemanys d'aquest territori són martiritzats. El seu únic crim és de voler ésser alemanys. Alemanya segueix amb interès el que passa allí. Que la Societat de Nacions faci el necessari abans que s'esdevinguin fets irreparables."

Es com a conseqüència d'aquesta amenaça que hi ha hagut a Ginebra entrevistes entre els representants de França, Anglaterra

El pont "Louise", que separa Alemanya de Lituània

ra Itàlia amb el ministre d'Afers Estrangers de Lituània, senyor Lozoraitis, per tal de recaptar de Lituània el respecte a la voluntat de la població.

Per la hegemonia a la Bàltica

Però sigui quin vulgui el resultat de la consulta electoral, amb aquest no es resoldrà el problema de l'Est europeu, que és un dels més espinosos que existeixen i dintre el qual la qüestió de Mémel no passa d'ésser una petita etapa de l'expansió pangermanista cap a l'Est, i orientada contra la U. R. S. S. En el camí cap a l'Est, la petita República de Lituània representa una nosa per tal que el gran pla del nazisme, recolzat pel Govern dels coronels de Varsovia, tingui plena realització. El viatge oficial del coronel Beck, ministre d'Afers Estrangers de Polònia a Finlàndia, realitzat el mes d'agost passat, és un índex de la gran activitat política descabellada a la Bàltica pel bloc alemany-polonès. El desig d'Alemanya seria de deixar inexistents el pacte bàltic, signat per les tres Repúbliques de Lituània, Estònia i Letònia, països que giren en l'òrbita de la política franco-soviètica, i substituir-lo

per un altre més extens i que englobaria els països bàltics amb Finlàndia i Escandinàvia. En aquest bloc l'Alemanya nazi, junt amb Polònia, faria el paper de "manager" i seria una posició més que prendria contra el projectat pacte oriental propugnat per França i la U. R. S. S.

En la situació amenaçadora en què es troba el món, quan totes les violències semblen esdevenir el ritme normal de les relacions entre els pobles, les ambicions nazis a l'Est d'Europa i l'aparell de dominació política que vol muntar per a oposar-lo a la política i a la influència dels Estats que, si altra cosa no, representen uns principis de govern demo-

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

cràtic, poden convertir-se en una trágica realitat que pot tenir confirmació segons sigui el caire que prenguin en altres latituds els greus problemes que hi ha pendents de solució.

unitat i han confeccionat una "Llista Unica" que oposen a la "Llista lituana". Per a millor comprendre el curs de la lluita electoral cal tenir en compte que en els resultats poden influir no solament raons polítiques, sinó religioses. En efecte: el 90 per 100 de la població del Territori professa la confessió luterana, mentre que la resta són catòlics. Es per aquest motiu que en la llista patrocinada pels alemanys hi ha llocs de Mémel i alemanys barrejats. En el casatge en la influència lituana es fa sentir més, els alemanys han presionat de tal manera els camperols luterans que els han fet jurar sobre la Bíblia que votarien els candidats de la "Llista de la Unitat".

Klaipeda, 29. — A conseqüència de l'obstrucció sistemàtica practicada pels electors alemanys, semblava impossible aquesta tarda que l'escrutini es pogués acabar dintre el termini previst.

El president del Consell, en unió de diverses personalitats, ha examinat aquesta contingència, i ha acordat promulgar una esmena a la llei electoral, d'acord amb la qual l'escrutini tindrà 22 dies, a partir de les vuit del matí, fins a les sis de la tarda.

Hom sap que en algunes localitats han ocorregut incidents, però fins ara signora la importància de llur contingut.

Klaipeda, 29. — D'acord amb l'esmena adoptada pel Consell de ministres, el governador d'aquesta població ha publicat una ordenança prorrogant l'escrutini de les eleccions fins demà, a les sis de la tarda.

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

Klaipeda, 30. — Es desconeix el resultat de l'elecció, però ja des d'ara se suposa que la "Llista de la Unitat" porta un gran avantatge sobre la "Llista Lituana".

... Això passava a Louisiana

Huey Long tenia poder gràcies als càrrecs que repartia entre familiars i amics

Dies enrera queda mortalment ferit, a Louisiana, el dictador Huey Long. Els nostres lectors ja tenien notícia d'aquest home. "La Rambla" el nostre paternal col·lega, havia estat el primer periòdic català i peninsular que havia donat a conèixer la seva personalitat, per la ploma del nostre company Josep Escuder.

Avui creiem de molta actualitat reproduir la pintura que Aurelio Pego, corresponent de "Ahorra", de Madrid, a Nova York, ha fet de Huey Long, el rei de l'"enxufisme" — com li diu — mort a mans d'un perseguit per ell. Els lectors veuran el que passava... a Louisiana:

"Halle Salasie será el emperador de Abisinia, pero Huey P. Long lo era del Estado de Louisiana. Allí era dueño y señor. No disponia de sus vidas, pero disponia de las haciendas, que es igual. En su mano estaba conceder sueldos, prebendas, comisiones a costa del Estado de Louisiana. Y en sus manos igualmente imponer contribuciones, recursos de alzada y expulsar o atemorizar al que no se le sometía.

Huey Long, a quien apodaban "Kingfish", — pescado rey —, era el Al. Capone de la política. Un Al. Capone de alto vuelo y alta inteligencia. Pero murió de un tiro, disparado por un revólver español para más señas, como mueren los "racketeers" que no se retiran a tiempo o buscan el refugio de una penitenciaría tal el propio Capone. La diferencia está en que no murió a manos de otro "racketeer", sino de un médico indignado porque a su padre político Huey Long lo desposeía arbitrariamente de su cargo.

Como es posible, que un hombre como Huey Long, a quien no se tomaba en serio en el resto de los Estados Unidos, fuese dueño de los destinos de todo un Estado? La razón está en la cobardía de los hom-

HUEY LONG

rencia está en que no murió a manos de otro "racketeer", sino de un médico indignado porque a su padre político Huey Long lo desposeía arbitrariamente de su cargo.

Como es posible, que un hombre como Huey Long, a quien no se tomaba en serio en el resto de los Estados Unidos, fuese dueño de los destinos de todo un Estado? La razón está en la cobardía de los hom-

La pasada crisi del Govern de Madrid ha estat, si fa o no fa, una cosa semblant a aquell conte que conta la gent i que ja així... Un home sord, molt sord, entra en un bar i demana un "sandwich" de pernil serrano.

—No tenim panets — li respon el dependent.
—Doncs doneu-me'l de llonganissa — insisteix el sord.
—Us dic que no tenim panets!
—Doncs feu-me'l de formatge.
—Us dic que no tenim panets!
—Doncs, doneu-me el panet sol...

Després tot ha quedat gairebé igual com estava. Al ministeri de la Guerra hi continua el senyor Gil Robles. Al ministeri de la Governació, però, ja no hi ha el senyor Portela Valladares.

Ara voldríem recordar aquelles cèlebres paraules que en determinada ocasió va dir el desnonat ministre autonomista gallec. Allò del cantaro i de la pedra i de què "si la pedra da en el cantaro se rompra la pedra, i que si patatim i que si patatam."

No podem recordar-ho per la senzilla raó que quan ell ens ho va dir ja no ho vàrem entendre, perquè la veritat és que no era una cosa massa clara.

Ara s'acaba de veure ben clar que allò no ho estava gaire, de clar.

Una altra petita modificació ha estat l'excloure de la llista gran els correccionaris del senyor Melquades Alvarez, per bé que la cosa sembla natural, si es té present que tots ja són ex-ministres, que és el que es tractava de demostrar.

Tanmateix, ha estat una mica notat l'ingrés oficial de la Lliga al terreny del que podríem dir-ne sacrificis de Madrid.

A Barcelona ja en feia de temps que la Lliga venia sacrificant-se. Pariant amb propietat ja fa trenta anys i escaig que la Lliga arrossega les amargors de la impopularitat, que de vegades han culminat vorejant el drama, com aquella vegada que per culpa de l'Escaians va estar a la vora d'ésser cremada la casa del senyor Cambó.

Tot canvia, però, i ara els sacrificis de la Lliga, per bé que més durs, són tanmateix més compensadors.

A la serralada de Ronda ha aparegut un bandido nou de trínca que es fa anomenar "El Tempranillo", presumptuosa denominació que fa suposar que tracta d'emular les faccès del seu homònim. A remarcar que no té telèfon.

Els professors de Filosofia del Dret han publicat una nota protestant de l'adjudicació d'una càtedra d'aquella assignatura al senyor Abad Conde.

Volem copiar un tros qualsevol d'aquesta nota perquè el lector es faci càrrec de com deu haver anar la cosa... "Y, o esto es privilegio, por injustificado, arbitrario, a todo lo sucedido en este expediente, bien sintetizado por la evitación de su paso por el Consejo Nacional de Cultura, busca en él y prepara, por precedente en otros venideros, la simple supresión de aduana para todo género de contrabando universitario..."

El propòsit electoral sembla, però, que guanya terreny al propòsit revisionista...

El governador de Múrcia acaba de descobrir que en aquella província més del noranta per cent dels afiliats a Falange Española són menors d'edat i no cometen amb l'autorització paterna per a militar.

Sembla que ja és un fet la celebració a Roma de les noces de Juan III, que ha de conciliar les dues dinasties que més sang han costat al país.

Aquestes noces seran de campanillas, segons tots els indicis.

Però com a sonada ho serà, sense cap mena de dubte, una altra que se'n celebrarà ben aviat per aquí baix.

Ha estat alçecat l'estat de guerra.

Ha estat denegada, de moment, la presó atenuada al senyor Largo Cubillero.

NAQUERA

MOBLES PER A OFICINES
Agusti Altaba
C. TALLERS, 29 i 31-BARCELONA

CANALETA
GRANONDA
DRENA
DEKOR
XAPALISA
FIBROCROM
FIBROMARMOL

URALITA

URALITA, S. A.

COBERTES
CEL-RASOS
TUBERIES
DESAIGUES
DIPÓSITS
REVESTIMENTS
ARRIMADORS

Plaza Antonio López, 15

El conflicte italo-etiòpic

El carreró sense sortida

per UMBERTO ERRANCE

Malgrat que certa premsa, per l'oculta simplicitat que porta a Mussolini, havia volgut fer optimisme dient que en la discussió sobre el conflicte italo-etiòpic s'havien manifestat certs senyals de sensible millora; en realitat la situació, no solament no havia millorat, ans al contrari, molt empitjorat. Verament, en la resposta de Mussolini al Comitè dels Cinc s'havia deixat una portella oberta per fer entrar eventualment la possibilitat d'altres tractes.

D'altra banda, la necessitat de guanyar temps i d'esperança que l'onada d'indignació que s' aixeca de tot el món civilitzat cessi ja, són factors dels quals han de tenir compte adués aquells grans menyspreadors (de paraula) de l'opinió pública que són els dictadors.

Mussolini, lògicament, pensa que com més les discussions diplomàtiques es portin lluny, donada l'ur asfixiant monòtonia, més el públic acaba per cansar-se'n, i aleshores l'opinió pública, que té el seu pes indiscutible damunt les decisions dels governs no dictatorials, encara que no li esdevingui favorable (la qual cosa sembla completament improbable), almenys romanent callada abandonará el problema, i els diplomàtics tindran així el joc més fàcil. Els acords que el senyor Laval conegué a Roma amb Mussolini el 6 de gener d'aquest any es podran efectuar puntualment, perquè l'opinió pública francesa, cansada de la llarga sèrie d'incidentes i tensions diplomàtiques entre Itàlia i França, es desinteressarà de les condicions damunt les quals hauria de basar-se l'acord de Roma.

Tenim raons per suposar que el ministre francès s'hagi penedit d'haver fet aquest present quan era molt lluny de poder intuir quines greus conseqüències hauria portat per a la pau d'Europa i del món. Però ara, tant ell com els altres, hauran comprès que als dictadors aficionats a fer de guerrers romans i de conqueridors del món cal no fer-los presents de cap mena. Excusarem el senyor Laval dient que ell no s'ho esperava.

Tots els coneixedors del sistema uscológico del Duce es meravellaran d'aquesta obstinada coherència, habituats com estaven a manobrar llur política de manera que aparentment tots els èxits fossin del Duce, mentre en realitat el felen ballar com ells volien, ara ja no saben quins peïllos pescar i acaben per esperar que el Duce torni a ésser allò que sempre havia estat de Corfú engà.

I verament és en aquest error de càlcul que resideix el nus de la tragèdia que es desfermarà ineluctablement a Àfrica i potser en altres bandes. El càlcul portava aquells senyors a ajudar moralment en tot i per tot el dictador, acariciant-lo, lloant-lo, nodrint-lo amb galetes i pa de pessic, perquè fos bo, es limités a desembeinar la seva espasa de fusta a casa seva i donés de tant en tant alguna parada amb desplegament de forces no destinades a impressionar ningú. No pensaven ni els anglesos ni els francesos que tot aquell pa de pessic i totes aquelles galetes haurien acabat per nodrir i viuar el dictador i que un bon dia, volens o no, allò que a l'estranger no semblava sinó una comèdia a ús dels italians (per

als quals, al seu torn, era una espantosa tragèdia) es transformaria en una tragèdia adués per a l'estranger, perquè — és clar — a la llarga el dictador, valent-se tan acariciat, lloat i sostingut a l'estranger, acabaria per creure seriosament ésser també temut i

victòria estrepitosa com els governs democràtics de la vella Itàlia no n'havien conegut mai cap d'igual.

La diplomàcia internacional deixà fer, i el poble italià fou obligat a creure que el Duce era el més

molts periòdics estrangers corre l'esperança i el desig que la situació millori, el Duce comunica a les tropes que la guerra començarà l'1 d'octubre i que el catorzè aniversari de la marxa sobre Roma les tropes italianes han d'haver pres Adua.

En una guerra de prestigi militar com ocorre al Duce, no hi ha cap necessitat de donar territoris a la nació com vol fer creure.

L'Àfrica ha estat sempre una terra fatalment tràgica als italians que foren obligats a banyar aquelles zones tòrrides i inhospitables amb llur millor sang. De totes les empreses colonials, Itàlia no ha obtingut mai el menor benefici. Hauria pogut colonitzar els vint-i-cinc mil quilòmetres que són colonitzables a Eritrea (que es troben en les mateixes condicions de clima i de terreny que els pocs quilòmetres colonitzables que vol conquerir a Abissínia), i no ho fa per manca de capitals. El mateix, per les mateixes raons, ha passat a Líbia: no hi ha sous!

I aleshores, ¿què dimoni van a fer els italians a Abissínia? En un discurs radiat dirigit als americans, el senyor Galeazzo Ciano, gendre del Duce, deia — als americans, remarquem-ho — que, "conquerida Abissínia pels italians, tots els recursos del subsòl que ara són inútils i abandonats seran posats a disposició del capital estranger, principalment americà, per a ésser explotats, go que donaria al món la possibilitat de resoldre la crisi difícil que està travessant".

A part del fet que la crisi per què passa el món no és pas deguda a manca de matèries naturals, ans al contrari a la superabundància i que, per tant, no perjudica gens al món el fet que les riqueses abissínies restin o són; a part aquest petit fet d'importància... secundària, resta provat per boca del gendre del senyor Mussolini, que els soldats italians aniran a morir a les zones pestíferes de l'Àfrica a fi que els capitalistes americans puguin després gaudir de les suposades riqueses del subsòl abissíni.

Podem preguntar: ¿què guanyarà amb tot això el poble italià?

Res més que això: la dictadura hauria fet el famós i promès imperi.

Imperi de sorra, de zones mortíferes, de clima insuportable per als italians, però de suma utilitat — com ha dit el senyor Ciano — per als capitalistes americans.

Una nota ben clara

Els acords presos en el Consell de ministres celebrat a Roma el dissabte passat al Palau Vaticana sota la presidència de Mussolini han donat finalment una mica de llum sobre la pugna entre la Itàlia i l'Abissínia i aclareixen finalment la posició innocent del país italià, com no podia menys d'esperar-se, i com ja creien totes les persones sensates.

Efectivament, en la nota d'aquest Consell de ministres es fa constar que "mentre la Lliga de Nacions s'estia perdent en els laberints dels textos i dels articles del Pacte, Etiòpia gairebé ha acabat ja la seva mobilització, proveïda d'abundant material bèl·lic, i els rasos que comencen les tropes amenaçen les fronteres de les colònies italianes d'Eritrea i de la Somàlia".

"El fet que el Negus hagi declarat que les seves tropes es retirin a 30 quilòmetres de la frontera segons la nota del Consell de ministres és una nota ben clara".

La persecució del senyor Duran als Ateneus populars

L'Ateneu Polytechnicum no reconeix sovència moral a Manuel Brunet

A propòsit de la informació que el nostre company Pere Pagès va publicar la setmana passada en aquestes pàgines, comentant la persecució de fet feia objecte als Ateneus populars el senyor Duran i Ventosa, gestor governatiu de cultura a la Generalitat de Catalunya, Manuel Brunet ha abocat a les pàgines de La Veu uns estrabots del tipus dels que li acostumen a publicar.

L'Ateneu Polytechnicum, al·ludit per Brunet, ens trameta amb prec de publicació — i ho fem amb molt de gust — una nota que diu:

"Provant de justificar les disposicions del Conseller de Cultura de la Generalitat en virtut de les quals han estat anul·lades les subvencions que aquesta Corporació oficial concedia als Ateneus de cultura popular; i, encara, amb la innoble inten-

ció de llevar a aquests la vida, el senyor Manuel Brunet ha publicat a "La Veu de Catalunya" un "Comentari" que traspuja bilis i desvergonyiment pels quatre costats.

Si fos un altre senyor el signant d'aquest desgraciat article l'invitaríem per tal que es ben informés respecte a la nostra actuació d'avui i de sempre; dels ensenyaments que al nostre Ateneu es donen — dels quals estem ben satisfets — i del prestigi dels professors que en tenen cura, alguns de nom ben gloriós.

Però tractant-se del senyor Brunet, massa conegut de tothom, ni fent tots els esforços imaginables no podem aconseguir que la nostra dignitat cedeixi el suficient per a entrar-hi en conversa. Amb això volem dir a tots aquells als quals el malintencionat estrabot del comentari de "La Veu de Catalunya" hagi impressionat en sentit desfavorable per a l'Ateneu Polytechnicum, que aquest no

De Menelik a Mussolini

per L. AYMAMI i BAUDINA

(Ve de la pàgina 12)

canons abandonats en plena lluita, aquella llenca de terra africana que va resistir l'atac de les tropes italianes del 96, bé val un esforç, bé val un altre sacrifici. Avui Itàlia és una gran potència, els elements de guerra són més terribles i la legió enorme de camises negres que capitanejarà tots els obstacles. El "duce", superará tots els obstacles. I el que l'any 1896 amb vuit mil víctimes fou una derrota per a Itàlia, pot esdevenir l'any 1935 una victòria esclatant encara que les víctimes siguin unes quantes més. Es tracta d'arrencar una espina, es tracta d'esborrar un episodi dolorós de la història d'Itàlia i davant d'això creu Mussolini, creu el "duce", que tots els sacrificis són pocs. L'Universari de la marxa feixista sobre Roma ha d'ésser celebrat simultàniament amb el triomf que serà l'inici d'una hipotètica marxa sobre Addis Abeba. Aquest és, i no cap altre, en síntesi, el contingut del comunicat oficial d'un dels darrers Consells de ministres celebrats a Roma.

L'espina d'Adua! És la història de tots els desastres. La famosa batalla tingué lloc el dia primer de març de 1896. D'aleshores ençà Etiòpia ha commemorat cada any l'aniversari d'aquella victòria amb un entusiasme desbordant i fanàtic. No l'ha recordat Itàlia de la mateixa manera, naturalment...

Era governador general d'Eritrea el general Baratieri. A Itàlia no es parlava de guerra. Simples operacions de policia per casigar els excessos dels indígenes. Un mal dia del desembre del 1895, una columna formada per mil cinc-cents homes fou materialment desfeta pels indígenes. Un italià supervivent, tot recordant aquell desastre, ha fet el següent comentari que conceptuam interessantíssim a totes les latituds: "Els governs d'aquells temps no deien res dels esdeveniments militars, temerem en aquell temps una vitalitat innescible sempre del Parlament que tenia gable i la funció fiscalitzadora del qual era el principal motiu de la seva existència. Era la política de la por; de la por al Parlament i de la por al poble. Per por es tapava tot, fins els desastres de les nostres armes. Després de la gran derrota van saber-se moltes coses que s'ignoraven. Si el sistema democràtic té algun avantatge deu ésser el que el país sapiga en tot moment el que passa. Si s'atrua el principal, es fa tracció al país i al règim. I això és el que passava a Itàlia l'any 1896, quan un exèrcit de 16.000 homes, abandonat a les seves pròpies inspiracions i als seus propis recursos, hagué d'haver-se-les constantment amb guerrillers ferotges que lluitaven en país propi, emparats en l'ombra per altres països i amb un emperador violent i intrigant, el qual, quan li semblava oportú i després de causar-ne sangries i diàries, concentrava prop de mig milió de guerrers per caure damunt nostre".

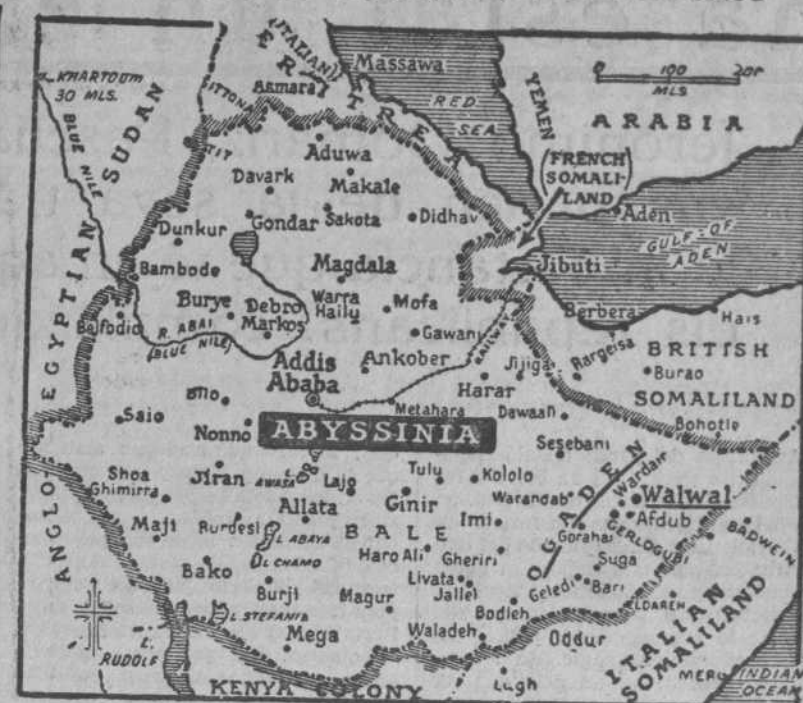
Així explica un italià supervivent d'aquell desastre l'espina que, al cap de quaranta anys, vol extreure Mussolini. El general Baratieri estigué advertint el seu Govern, durant vuit mesos. "O el Govern ens presta ajut amb homes i diners, que és el que es necessita per fer la guerra o morim tots en aquestes ferotges penyalis d'Etiòpia". Per altra part, però — i sobre aquest punt la història no és prou clara — s'ha dit que una de les causes d'aquella derrota italiana fou el desconexament del terreny, ja que malgrat haver ocupat Itàlia temporalment la regió d'Adua, sembla comprovat que els croquis que Baratieri distribuï als caps de les columnes abans de les operacions iniciades el 29 de febrer, contenien equivocacions importantíssimes, tals com assenyalar amb un error de sis quilòmetres la situació del pas de Kidamé, d'una enorme transcendència en el moment de l'investida del Negus.

Ah! Que n'és d'interessant i allucinant la història dels pobles! Com s'assenyalar moltes d'aquestes històries! Tant que no sabem resistir la temptació de reproduir la lamentació que el periodista Ezequiel Enderiz posa en boca d'un vell garibaldí: "El pitjor de tot no fou el desastre en ell mateix. Els desastres no són res, relatiu al que és clar — quan els segueix la justícia. I aquí — diu el vell garibaldí — no hi ha hagut justícia per aquesta ferida incurable. La derrota d'Adua és una espina que portarem clavada al cor fins que el poble, l'únic en el qual confiem, pugui exigir als polítics tota la responsabilitat d'aquell fet històric".

Mussolini s'ha fet intèrpret d'aquest sentiment. S'ha llançat decidit a arrencar aquella espina. Dies ha, tot el país — aquell poble en el qual confia el vell garibaldí — ha estat mobilitzat. El poble demana justícia pels culpables del desastre del 1896. Ara, al cap de quaranta anys, sembla que vol fer-se justícia. El culpable fou el Negus Menelik. El responsable serà el Negus Selassie. Les lamentacions del vell garibaldí resten difoses per les terres d'Itàlia com la reminiscència d'una època romàntica...

Entretant, els subdits del rei de reis, descendent de Salomó, commemoren cada any aquella jornada tan gloriosa per ells, com luctuosa per als italians. Els supervivents desfilen per davant l'emperador. Si no són tals supervivents materials s'hi transformen espiritualment. I el Negus escolta els seus vassalls la prometença bèl·lica: "El que vaig fer aleshores, estic disposat a repetir-ho vint vegades. Una sola paraula teva reconeix prou solvència moral a aquell senyor perquè se senti ferit pels seus atacs, i per tant, no replicarà a l'insolent. Tothom sap que és i on és l'Ateneu Polytechnicum. Per als qui dubten de nosaltres, també tenim obertes les portes de bat a bat."

Hi ha un segell que diu: "Ateneu Polytechnicum. Alt de Sant Pere, 27, pral, Barcelona."

MAPA D'ABISSÍNIA
A la frontera d'Eritrea, Adua (Aduwa), indret on tingué lloc la desfeta de l'exèrcit italià el primer de març de 1896

bastarà per a destruir cinc italians amb l'esforç del meu braç..."

Entretant, Mussolini respon als advertiments desesperats del general Baratieri — ara farà quaranta anys — i trameta a les terres etiòpiques els homes i els diners que es necessiten per fer la guerra. L'aniversari de la marxa feixista sobre Roma s'aprofita. Es cosa de quatre setmanes, Adua està virtualment assejada. És el primer objectiu d'una campanya vaca i possiblement cruenta en extrem. Però és el pas decisiu per extreure del cor d'Itàlia aquella espina, clavada quaranta anys ha, mentre el vell garibaldí espera que el poble exigeixi als culpables, tota, tota la responsabilitat d'aquell fet històric...

Les coses que passen

Oficisitat

La Quarta Divisió Militar ha facilitat la nota següent:

"Per la publicació de un folletó que conté diversos conceptes injuriosos i resulta ofensiu per a la nació italiana i el seu Govern, se han donat ordres per el general de la Divisió per la immediata recollida de tots els exemplars i para impedir la lectura i propagació. Dicha autoritat ha pasat el asunto al fiscal de la Audiencia para las responsabilidades de orden judicial en que pueda haber incurrido el autor del folleto, cuya detención se ha ordenado, y por la imprenta donde se ha editado la publicación referida."

Con independencia de lo que resuelve judicialmente la respectiva autoridad ha impuesto, como medida gubernativa, sendas multas de 10.000 pesetas al autor y al editor, con arreglo a las facultades que le confiere la vigente ley de Orden publico."

No era necessari

Ho pot dir, ja que no nosaltres, a Barcelona: "El Debate" a Barcelona.

"Es inútil que se tenga a todo el Ejército en la calle con las mas severas ordenes mientras no haya un jefe de policia que sepa investigar y prevenir cualquier intento de perturbación por parte de los extremistas de las múltiples tendencias que cultivan sus estridencias en la por tantos motivos inquietos. Barcelona. El estado de guerra, para ser eficaz, ha de ser de corta duración y de rápido escarmiento para ejemplaridad de los que delincan."

No es necesario el estado de guerra para que haya paz y sosiego en Barcelona."

Una altra bandera del "Tercio" a Astúries

Llegim a l'"A B C": "Málaga 28, 3 tarde.—Málaga ha rendido homenaje de admiración y afecto a la segunda Bandera del Tercio, que a bordo del "España número 5" llegó esta mañana, desde donde seguirá con dirección a Asturias para reemplazar a la allí existente. El desfile por la calle de Larios de las bizarras fuerzas fué presenciado por las autoridades desde una acera de dicha vía y numerosísimo público que las ovacionó."

Esta tarde saldrán en trenes especiales con dirección a Asturias."

Una multa per la intenció

Els diaris han dit: "L'advocat de Manresa senyor J. Martí i Farreres, convençut esquerà i directe amic, ha rebut de la Comandancia Militar d'aquella ciutat el següent comunicat: "Manresa, 16 de setembre de 1935. El excelentísimo Sr. General Jefe de la Cuarta División ha impuesto

la responsabilidad d'aquell fet històric..."

El 1896, el Negus Menelik volgué consolidar la seva política d'unió d'un poble amb una victòria sobre Itàlia. Avui, Mussolini també vol consolidar una política llançant l'any de camises negres sobre Selassie el descendent de Menelik. El Negus aconseguí aleshores el seu propòsit. El "duce" és ara optimista i fins d'Annunzio canta la gesta.

Mentrestant, la cantarella del vell garibaldí romàntic ressona com un eco que es perd en l'horitzó de la Mar Roja, més roja que mai.

Ramon Frontera a la presó

A l'Hospitalet de Llobregat ha estat detingut l'ex-alcalde popular senyor Ramon Frontera, que ja havia estat detingut a l'"Uruguay".

Els tres terroristes feixistes de Santander, absolts
Llegim a "La Voz": "A PUERTA CERRADA SE JUZGA A LOS JOVENES FASCISTAS QUE HICIERON ESTALLAR UN PETARDO EN UN MITIN IZQUIERDISTA Y TODOS HAN SIDO ABSUELTOS"

Santander, 25 (8 m).—Se ha visto en la Audiencia la causa contra José Gutiérrez, Félix Alba, Enrique del Camino y Jesús Lucas, presuntos autores de haber hecho estallar un petardo en un mitin izquierdista celebrado en el pueblo de Renedo cuando hablaba el ex diputado de las Constituyentes señor Ruiz Rebollo, y que dió lugar a que el ministro de la Gobernación adoptara el acuerdo de clausurar todos los locales de Falange Española de la provincia de Santander."

La vista se celebró a puerta cerrada. Todos los acusados fueron puestos en libertad. La sentencia está siendo muy comentada.—(Fébus)."

El darrer número de "Política"

Ha sortit el número 29 del setmanari republicà d'esquerra "Política", el sumari del qual conté, entre altres originals d'interès, el següent article relacionat amb el moment polític: "Palabras de una nota: El pie forzado; Más sobre el documento de las izquierdas; La semana política; La crisis de la sorpresa, pero que estaba prevista; La posición radical; La posición de la Ceda; Los socialistas dentro del régimen."

Publica també entre altres interessants temes d'actualitat: "La semana internacional; En el aniversario de Salmerón; Homenaje a la memoria de don Jaime Carner; La Diputación provincial; Los segadores vuelven; El proyecto de transformar en diario "Política" ha sido acogido con gran entusiasmo por los republicanos de izquierda."

Ultra les seves habituals seccions: "Teatro", "Guerrilla", "Guifol", etc.

Aquest número de "Política" conté dibuixos originals de Guri, Fernández Mazas, Elx, López Rey i Bluff.

**Demaneu
vàries
pastilles**

Posades entre la roba de l'armari, les pastilles d'aquest sabó pur i finíssim perfumen totes les coses que les envolten, concentren la seva flaire i en usar-les tenen més durada.

Heno
de Pràvia
perfuma la llar

VINS PERELADA

LES SEVES CREACIONS
PERELADA, número 16 (aperitiu)
PERELADA blanc i negre
PERELADA moscatell
PERELADA, primera cava
KAMPANY PERELADA
Doux - Demi doux - Sec

GARANTIA:
Embotellats a les mateixes caves del Palau de Perelada

Ag.: F. Quintana, Llíria, 125

L'Assemblea d'Unió Republicana ha estat un èxit

Jerónimo Gomáriz, Pascual Leone i Martínez Barrio ens parlen de la seva transcendència i assenya'en la importància que té en aquests moments crítics, que els republicans compleixin cadascun el seu deure

per J. PASCOR WILLIAMS

Assemblea del partit d'Unió Republicana. Se celebra en un hall obrer i popular dels extrems de Madrid, on les passions polítiques són fortes, curtes i violentes. A l'ampli saló del circ Metropolítano, uns homes vinguts dels quatre punts cardinals d'Espanya discuteixen els més variats problemes de la vida nacional: política, social, econòmic, ideològic. En les seves paraules hi ha un delit que vol ésser frenat per la temperança. Entusiasme que vol ésser dominat per la serenitat. Convicció ferma que pretén ésser engegada pel desig de la convivència i la realitat de la vida. ¿Conclusions? Acord de l'Assemblea? Significa els que siguin, amb tot i que són interessants, no atenyen l'emoió intensa i confortadora de la tònica ferventment republicana d'aquelles deliberacions. L'èxit indiscutible d'aquesta assemblea del partit neix d'aquest entusiasme desbordant que inspiren les paraules de cada orador i que vibra en l'esperit de la massa cada vegada que la paraula "República" apareix en uns llavis i flota en l'ambient.

Es interessant, doncs, recollir unes quantes opinions de les personalitats destacades que intervenen en el Congrés.

Ens diu Jeroni Gomáriz...

Gomáriz. Menut de cos. Viu. Dinàmic. Inquiet. Ràpid de pensament i encertat en la intenció. Agil en el discurs. Improvisador al qual una visió exacta dels problemes depara seguretats d'èxit en les seves intervencions.

—La vostra opinió sobre aquesta Assemblea?

—Ja ho veieu. Consoladora en el seu fervor republicà. Estem revivint els moments magnífics d'abans de la República del 31... De la nostra República, la dels republicans...

—Està el partit fàcil a la col·laboració amb les altres forces republicanes?

—Aprecieu vós mateix com vibra l'entusiasme de la gent tan prompte com hom toca aquest tema. Aquesta és la gran oportunitat d'aquest Congrés: la d'haver rubricat, al través d'una experiència democràtica, els compromisos del nostre cap. Ara ningú no pot dir ja que la intel·ligència establerta sigui cosa personal d'un polític prestigiós.

—La vostra opinió sobre el pròxim manifest...

—Dient-vos que no és tal manifest, sinó un programa de govern perfectament gasetat l'endemà d'ocupar el poder, ja està tot dit. No és, com acostuma a ésser generalment, l'exposició freda que conté únicament un índex de problemes. No. És el resultat de cada problema, la seva solució articulada. Tinc l'evidència que quan ho coneixi el país advertirà que assenyalava un procediment nou en la nostra política, quelcom de desconegut en els nostres costums.

—La vostra opinió sobre la darrera crisi...

—Si parlem del seu origen i del seu desenvolupament, hauria de dir tant que ompliria diverses planes del periòdic. Naturalment, solament podria comentar-la en un tot facciós. I si parlem de la seva solució, l'interès és destacar com ha estat un suficient insinuar la possibilitat d'una dissolució perquè, a l'acte, s'hagin esborrat totes les diferències entre els homes del bloc. Això indica la por que els seus homes senten davant la realitat, cada dia més immediata i fatal, d'unes eleccions.

—Aleshores, la reforma constitucional...

—En aquest punt, es dona ara els cas pèrregu que mentre que nosaltres no la temem, ells, els de la dreta, els qui tant l'han pregondada, li tenen un veritable pànic. Per

servació sagac i profunda que invita a la meditació. La conversa amb Pascual Leone obliga a somriure davant el seu enginy i meditar davant un judici encertat i un poc amarg de les realitats.

Com que ha escoltat el final de la nostra conversa amb Gomáriz, empenem la conversa en el tema polític en què aquell l'ha deixada.

—La darrera crisi...

—La seva iniciació, absurda. El seu desenvolupament, absurd. La solució, absurda. Més? Ara ve la paradoxa: que essent tot absurd, el seu final ha estat l'únic que podia tenir. En aquesta crisi, l'anecdòtic ha estat tan pitjor que ha arribat a amagar el fonamental.

—Vinga, vinga...

—Fixeu-vos. La crisi es provoca en els moments que el bloc governamental intentava fer un reajustament del ministeri a conseqüència de la llei de Restriccions.

Són malifices polítiques i juvenils de Royo i Martínez de Velasco. I com que, naturalment, calia donar una explicació a la crisi i a la seva solució, ens assemblarem que la dimissió de Velasco ataca a haver estat violentament atacat pels diputats cedistes de Toledo a conseqüència de la seva fracassada política bladera. No obstant, els agraris es troben avui en posició contradictòria entre les seves declaracions d'abans i la seva situació d'avui.

—Creieu que aquesta solució durarà molt?

—Home... Som a Espanya... Governen les dretes... Naturalment, en aquestes condicions sempre hem de pensar en les coses absurdes per a deduir l'esdevenidor.

I observem l'actitud de justa contrarietat del grup d'Alba. En una paraula: són mil circumstàncies dissolventes de la majoria, que molt difícilment podran contenir-se.

què? Ah! Perquè s'adonen amb raó que la divisió profundíssima que han fet en la societat espanyola conduirà, si es planteja el tema, a una Constitució dictada i imposada pels vencedors. I ells, en la seva consciència, tenen la convicció que no els correspon aquest paper en molts anys. Per això crec que no s'atacarà aquesta qüestió: ells, per por; nosaltres, perquè un sentit de responsabilitat ens inductiu a no voler promoure una veritable guerra civil. Ara bé, si ells volen la lluita, nosaltres no tenim cap mena de por. Ells diran.

—L'aproximació amb els partits obrers...

—Tenim molts punts de contacte amb ells que indueixen, evidentment, si no a un pacte o intel·ligència, a una política de respecte mutu. Això, almenys. En el camí que ells i nosaltres aspirem a recórrer, hi ha un llarg trajecte que ens és comú. El caminarem junts i en perfecta harmonia.

—En resum: que vós teniu fe en l'esdevenidor.

Alvaro Pascual Leone

pensa...

Pascual Leone. Temperament batallador. República de netíssima història. Polemista perillós perquè sap manejar una ironia fina i subtil que desconcerta l'adversari. Al través del seu fàcil humorisme, s'adverteix l'ob-

ALVARO PASCUAL LEONE

servació sagac i profunda que invita a la meditació. La conversa amb Pascual Leone obliga a somriure davant el seu enginy i meditar davant un judici encertat i un poc amarg de les realitats.

Com que ha escoltat el final de la nostra conversa amb Gomáriz, empenem la conversa en el tema polític en què aquell l'ha deixada.

—La darrera crisi...

—La seva iniciació, absurda. El seu desenvolupament, absurd. La solució, absurda. Més? Ara ve la paradoxa: que essent tot absurd, el seu final ha estat l'únic que podia tenir. En aquesta crisi, l'anecdòtic ha estat tan pitjor que ha arribat a amagar el fonamental.

—Vinga, vinga...

—Fixeu-vos. La crisi es provoca en els moments que el bloc governamental intentava fer un reajustament del ministeri a conseqüència de la llei de Restriccions.

Són malifices polítiques i juvenils de Royo i Martínez de Velasco. I com que, naturalment, calia donar una explicació a la crisi i a la seva solució, ens assemblarem que la dimissió de Velasco ataca a haver estat violentament atacat pels diputats cedistes de Toledo a conseqüència de la seva fracassada política bladera. No obstant, els agraris es troben avui en posició contradictòria entre les seves declaracions d'abans i la seva situació d'avui.

—Creieu que aquesta solució durarà molt?

—Home... Som a Espanya... Governen les dretes... Naturalment, en aquestes condicions sempre hem de pensar en les coses absurdes per a deduir l'esdevenidor.

I observem l'actitud de justa contrarietat del grup d'Alba. En una paraula: són mil circumstàncies dissolventes de la majoria, que molt difícilment podran contenir-se.

—Aleshores, la reforma constitucional...

—Home! D'això, ni parlar-ne! ¿Es que hi ha cándids que encara hi creuen? Aqueixos d'uns dels grans èxits de les dretes... — diu Pascual Leone, somrient amb ironia. — No el recordo? Si, sí. Pel novembre del 1933, quan les eleccions, el programa de govern eren dos punts concrets: la reforma constitucional i l'atur obrer. Es clar que també parlaven de l'amnistia — que, per cert, donà lloc a determinades vivants i incompatibilitats que no transcendiren al públic i que explicarien moltes coses ara incomprensibles. ¿I com han realitzat aquest programa? Doncs... havent de relegar la reforma constitucional a una aspiració romàntica que saben que no poden ni intentar escometre. I l'atur...

Torna a somriure Pascual Leone i diu:

—L'atur s'ha solucionat — segons diuen ells, naturalment — amb una fórmula molt pròpia de les dretes espanyoles.

—La intel·ligència entre els republicans?

—Ja ho veieu. Perfecta i cordial, encara que les circumstàncies aconsellen la urgència d'estrener-la fins al límit.

—Teniu fe en el futur?

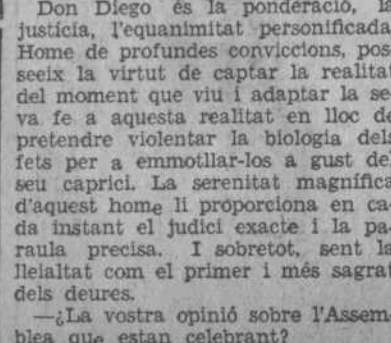
—Absoluta. Tanta, que el meu temor no està en el dia de les eleccions, sinó en el següent... Compreneu?

Don Diego Martínez

Barrio opina...

Don Diego és la ponderació, la justícia, l'equilibrat, la persona. Home de profundes conviccions, posseeix la virtut de captar la realitat del moment que viu i adaptar la seva fe a aquesta realitat en lloc de pretendre violentar la biologia dels fets per a emmascarar-los a gust del seu caprici. La serenitat magnífica d'aquest home li proporciona en cada instant el judici exacte i la paraula precisa. I sobretot, sent la lleialtat com el primer i més sagrat dels deures.

—La vostra opinió sobre l'Assemblea que estan celebrant?

—Es tracta d'un Congrés ordinari del partit. I estic veritablement satisfet de la re republicana i de la ponderació amb què es porten les deliberacions. Ara bé: les circumstàncies...

DIEGO MARTÍNEZ BARRIO

cies han volgut que aquesta reunió se celebrés en moments de gran transcendència de la vida espanyola i vosté ja haurà pogut presenciar com els assembleístes han sabut captar la importància de l'instant.

—Creieu que causarà efectes polítics a l'opinió?

—Indubtablement, augmentarà sense possibilitats de càlcul el fervor polític republicà d'esquerra. En el nostre congrés, adoneu-vos com cada vegada que s'esmenta, encara que sigui incidentalment, la intel·ligència amb els partits que dirigeixen els senyors Azana i Sánchez Roman, els assembleístes es posen dempeus enarxats i enervoritzats.

—La seva opinió sobre la crisi?

—Diré com la Bíblia: pels seus fruits els coneixeu. ¿Per què dir més? Els fruits són prou pobres perquè ens rellevin de formular judici.

La minoria socialista espanyola no es reintegra al Parlament de la República

En la reunió celebrada per la minoria parlamentària socialista espanyola, sota la presidència del senyor Jiménez de Asúa, amb motiu de la dimissió del regim en què viu, la intel·ligència, en lloc del natural alleujament, de la repressió per fets de caràcter polític que fa prop d'un any que succeïren, i el rigorisme en l'aplicació de mesures i prohibicions incompatibles amb el més elemental respecte als drets dels ciutadans en un règim democràtic.

Després d'ampla deliberació sobre aquests punts, i escoltat el parer favorable de la majoria dels diputats assistents, la Comissió executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Minoria Intelectual i decidida la seva actuació, coordinant-la en les qüestions generals, amb la de les altres esquerres republicanes, i portant-la fins allà on calgui en defensa de Catalunya.

L'ACTITUD DEL DIPUTAT SENYOR RUBÍO

El nostre amic el diputat a Corts per la ciutat de Barcelona En Marià Rubió, que, com a conseqüència de la declaració del Govern de la Generalitat feta el 6 d'octubre de 1934, s'ha mantingut absent de tota tasca parlamentària, ens comunica que demà reprendrà les seves activitats en compliment de l'ordre rebuda del Comitè Executiu Provisional d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Rubió ens diu que posat entre dos mots: el de desobeir el Comitè Executiu, fent un acte d'indisciplina, i el dimitir la seva posició abstencionista, opta per obeir, fent constar que segueix entenenç que l'abstenció és la posició que estima més convenient per a la defensa dels interessos polítics que representa.

Al nostre estimat amic el diputat senyor Sunyol Garriga, que es troba absent del territori de la República espanyola, li ha estat adreçada una comunicació igual a l'adreçada al senyor Rubió, de reprendre les seves activitats parlamentàries.

Una nota d'E. R. C.

La Comissió executiva de l'E. R. C. ha donat la nota següent:

"Reunida la Comissió executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya amb la Minoria del Partit a les Corts de la República, han examinat conjuntament la situació política en relació a la propera etapa parlamentària i en el doble aspecte de la política espanyola i catalana. Cal destacar en la primera que la coalició governamental es desgratia i inutilitza ministeris pels propis errors, abusos i dissensions internes, la qual cosa fa creure que una actuació decidida de les esquerres pot accelerar eficaçment el desenllaç del procés polític que ha de retornar el seu autèntic sentit a la República. Quant a la segona, cal mostrar al país des de la tribuna parlamentària la situació angustiosa de Catalunya, la inconstitucionalitat del regim en què viu, la intel·ligència, en lloc del natural alleujament, de la repressió per fets de caràcter polític que fa prop d'un any que succeïren, i el rigorisme en l'aplicació de mesures i prohibicions incompatibles amb el més elemental respecte als drets dels ciutadans en un règim democràtic.

Després d'ampla deliberació sobre aquests punts, i escoltat el parer favorable de la majoria dels diputats assistents, la Comissió executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Minoria Intelectual i decidida la seva actuació, coordinant-la en les qüestions generals, amb la de les altres esquerres republicanes, i portant-la fins allà on calgui en defensa de Catalunya.

—Interrogau el President del Partit.

—Què és el President ara?

—Ja ens teniu, doncs, a la recerca de Jaume Comes, obrer tèxtil de Mataró, el qual uníex a la seva investidura de flamant President de la U. S. C. la condició de cap del seu grup parlamentari. Però no era ni a Mataró; obligacions personals i polítiques l'havien fet anar a Girona, i calgué renunciar a entrevistar-se amb ell amb la urgència del cas.

—Què veurieu, doncs? La resposta ràpida i disciplinada del primer in-

terrogat ens va venir a la memòria, i ens va resoldre el problema. Si no havíem trobat el President, ¿no era la cosa més natural buscar el Vice-president? El Vice-president és Maria Martínez Cuenca, obrer tipògraf de Barcelona, conseller-regidor del nostre Ajuntament popular. Fi tam tro-

—El C. D. va acordar mantenir l'acord d'abstenció parlamentària de la minoria del nostre Partit a les Corts de la República, tot facilitant però, el C. E. perquè, d'acord amb la minoria, pugui modificar aquesta actitud si les circumstàncies ho aconsellen.

En aplicació d'aquest acord, el C. E. ratificà el company Comes en el càrrec de cap del nostre grup, i aquest company portà el criteri del Partit a la reunió conjunta de la minoria parlamentària d'esquerres catalanes celebrada dilluns al matí. Mantinguérem la conveniència, no solament de no tornar a aquestes Corts, sinó d'invitar els partits obrers i republicans que encara hi concorren a seguir l'actitud d'abstenció del Partit Socialista, de les esquerres catalanes i altres sectors.

Esquerra Republicana acordà després, per la seva part, donar per finalitzada la retirada del Parlament efectuada amb motiu de l'aprovació de la contrareforma agrària, i alguns diputats de l'esmentat partit col·laborant, semblava, el parer de menar una oposició viva a les iniciatives governamentals.

Per part de la U. S. C., considerant que les circumstàncies no han variat, mantenim la nostra antiga, perseverant i coneguda abstenció, sense que això signifiqui desàcord amb la minoria d'esquerres catalanes, a la qual estem adscrites als efectes parlamentaris. Si els altres sectors de la minoria d'esquerres aconseguessen — cosa difícil — resultats favorables amb llur retorn, serien els primers de celebrar-ho, i si els èxits obtinguts per aquests amics arriben fins al punt que els desitgem, esperem que haurien de fer de fer-nos modificar la posició d'ara, i fins de reintegrar a les Corts altres forces que avui n'estan apartades i que, al nostre entendre, són les úniques que poden portar una oposició parlamentària eficaç per llur nombre, llur cohesió i llur prestigi.

Ahir "La Humanitat" publicava una altra nota, de la Comissió Executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual confirmava que l'Esquerra república no té cap intenció de reintegrar-se al Parlament (Aquesta nota la inserim en un altre lloc d'aquest número).

Simultàniament a aquestes dues notes, la premsa publicava la notícia que, reunida la minoria parlamentària del Partit Socialista Obrer Espanyol, havia ratificat altre cop els seus acords d'abstenció parlamentària, malgrat els molts rumors interessants en sentit contrari que havien circulat sovint.

Tot plegat, doncs, feia interessantíssim aclarir en la possible posició de les esquerres catalanes davant la reobertura de les Corts. Per això vam voler interrogar un representant autoritzat de la U. S. C.

El primer afiliat a la U. S. C. que vam topar ens va fer la resposta de sempre, amb aquell sentit rigorós de la disciplina que tenen els socialistes:

—Interrogau el President del Partit.

—Què és el President ara?

—Ja ens teniu, doncs, a la recerca de Jaume Comes, obrer tèxtil de Mataró, el qual uníex a la seva investidura de flamant President de la U. S. C. la condició de cap del seu grup parlamentari. Però no era ni a Mataró; obligacions personals i polítiques l'havien fet anar a Girona, i calgué renunciar a entrevistar-se amb ell amb la urgència del cas.

—Què veurieu, doncs? La resposta ràpida i disciplinada del primer in-

terrogat ens va venir a la memòria, i ens va resoldre el problema. Si no havíem trobat el President, ¿no era la cosa més natural buscar el Vice-president? El Vice-president és Maria Martínez Cuenca, obrer tipògraf de Barcelona, conseller-regidor del nostre Ajuntament popular. Fi tam tro-

—El C. D. va acordar mantenir l'acord d'abstenció parlamentària de la minoria del nostre Partit a les Corts de la República, tot facilitant però, el C. E. perquè, d'acord amb la minoria, pugui modificar aquesta actitud si les circumstàncies ho aconsellen.

En aplicació d'aquest acord, el C. E. ratificà el company Comes en el càrrec de cap del nostre grup, i aquest company portà el criteri del Partit a la reunió conjunta de la minoria parlamentària d'esquerres catalanes celebrada dilluns al matí. Mantinguérem la conveniència, no solament de no tornar a aquestes Corts, sinó d'invitar els partits obrers i republicans que encara hi concorren a seguir l'actitud d'abstenció del Partit Socialista, de les esquerres catalanes i altres sectors.

Esquerra Republicana acordà després, per la seva part, donar per finalitzada la retirada del Parlament efectuada amb motiu de l'aprovació de la contrareforma agrària, i alguns diputats de l'esmentat partit col·laborant, semblava, el parer de menar una oposició viva a les iniciatives governamentals.

Per part de la U. S. C., considerant que les circumstàncies no han variat, mantenim la nostra antiga, perseverant i coneguda abstenció, sense que això signifiqui desàcord amb la minoria d'esquerres catalanes, a la qual estem adscrites als efectes parlamentaris. Si els altres sectors de la minoria d'esquerres aconseguessen — cosa difícil — resultats favorables amb llur retorn, serien els primers de celebrar-ho, i si els èxits obtinguts per aquests amics arriben fins al punt que els desitgem, esperem que haurien de fer de fer-nos modificar la posició d'ara, i fins de reintegrar a les Corts altres forces que avui n'estan apartades i que, al nostre entendre, són les úniques que poden portar una oposició parlamentària eficaç per llur nombre, llur cohesió i llur prestigi.

Ahir "La Humanitat" publicava una altra nota, de la Comissió Executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual confirmava que l'Esquerra república no té cap intenció de reintegrar-se al Parlament (Aquesta nota la inserim en un altre lloc d'aquest número).

Simultàniament a aquestes dues notes, la premsa publicava la notícia que, reunida la minoria parlamentària del Partit Socialista Obrer Espanyol, havia ratificat altre cop els seus acords d'abstenció parlamentària, malgrat els molts rumors interessants en sentit contrari que havien circulat sovint.

Tot plegat, doncs, feia interessantíssim aclarir en la possible posició de les esquerres catalanes davant la reobertura de les Corts. Per això vam voler interrogar un representant autoritzat de la U. S. C.

El primer afiliat a la U. S. C. que vam topar ens va fer la resposta de sempre, amb aquell sentit rigorós de la disciplina que tenen els socialistes:

Activitat política

Les forces socialistes mantenen llur absència del Parlament

El vice-president de a U. S. C., Martínez Cuenca, ens parla d'aquest acord i d'altres temes d'interès

per RAMON PUJOLAR

Dissabte, "Justícia Social" donava compte de la renovació del Comitè Executiu de la U. S. C., acordat fa poc reglamentàriament pel seu Consell Directiu, i referint-se a la posició a adoptar davant la pròxima etapa parlamentària, que s'inaugura demà, deia en una nota oficial:

"El C. D. va acordar mantenir l'acord d'abstenció parlamentària de la minoria del nostre Partit a les Corts de la República, tot facilitant però, el C. E. perquè, d'acord amb la minoria, pugui modificar aquesta actitud si les circumstàncies ho aconsellen."

En aplicació d'aquest acord, el C. E. ratificà el company Comes en el càrrec de cap del nostre grup, i aquest company portà el criteri del Partit a la reunió conjunta de la minoria parlamentària d'esquerres catalanes celebrada dilluns al matí. Mantinguérem la conveniència, no solament de no tornar a aquestes Corts, sinó d'invitar els partits obrers i republicans que encara hi concorren a seguir l'actitud d'abstenció del Partit Socialista, de les esquerres catalanes i altres sectors.

Esquerra Republicana acordà després, per la seva part, donar per finalitzada la retirada del Parlament efectuada amb motiu de l'aprovació de la contrareforma agrària, i alguns diputats de l'esmentat partit col·laborant, semblava, el parer de menar una oposició viva a les iniciatives governamentals.

Per part de la U. S. C., considerant que les circumstàncies no han variat, mantenim la nostra antiga, perseverant i coneguda abstenció, sense que això signifiqui desàcord amb la minoria d'esquerres catalanes, a la qual estem adscrites als efectes parlamentaris. Si els altres sectors de la minoria d'esquerres aconseguessen — cosa difícil — resultats favorables amb llur retorn, serien els primers de celebrar-ho, i si els èxits obtinguts per aquests amics arriben fins al punt que els desitgem, esperem que haurien de fer de fer-nos modificar la posició d'ara, i fins de reintegrar a les Corts altres forces que avui n'estan apartades i que, al nostre entendre, són les úniques que poden portar una oposició parlamentària eficaç per llur nombre, llur cohesió i llur prestigi.

Ahir "La Humanitat" publicava una altra nota, de la Comissió Executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual confirmava que l'Esquerra república no té cap intenció de reintegrar-se al Parlament (Aquesta nota la inserim en un altre lloc d'aquest número).

Simultàniament a aquestes dues notes, la premsa publicava la notícia que, reunida la minoria parlamentària del Partit Socialista Obrer Espanyol, havia ratificat altre cop els seus acords d'abstenció parlamentària, malgrat els molts rumors interessants en sentit contrari que havien circulat sovint.

Tot plegat, doncs, feia interessantíssim aclarir en la possible posició de les esquerres catalanes davant la reobertura de les Corts. Per això vam voler interrogar un representant autoritzat de la U. S. C.

El primer afiliat a la U. S. C. que vam topar ens va fer la resposta de sempre, amb aquell sentit rigorós de la disciplina que tenen els socialistes:

—Interrogau el President del Partit.

—Què és el President ara?

—Ja ens teniu, doncs, a la recerca de Jaume Comes, obrer tèxtil de Mataró, el qual uníex a la seva investidura de flamant President de la U. S. C. la condició de cap del seu grup parlamentari. Però no era ni a Mataró; obligacions personals i polítiques l'havien fet anar a Girona, i calgué renunciar a entrevistar-se amb ell amb la urgència del cas.

—Què veurieu, doncs? La resposta ràpida i disciplinada del primer in-

terrogat ens va venir a la memòria, i ens va resoldre el problema. Si no havíem trobat el President, ¿no era la cosa més natural buscar el Vice-president? El Vice-president és Maria Martínez Cuenca, obrer tipògraf de Barcelona, conseller-regidor del nostre Ajuntament popular. Fi tam tro-

—El C. D. va acordar mantenir l'acord d'abstenció parlamentària de la minoria del nostre Partit a les Corts de la República, tot facilitant però, el C. E. perquè, d'acord amb la minoria, pugui modificar aquesta actitud si les circumstàncies ho aconsellen."

En aplicació d'aquest acord, el C. E. ratificà el company Comes en el càrrec de cap del nostre grup, i aquest company portà el criteri del Partit a la reunió conjunta de la minoria parlamentària d'esquerres catalanes celebrada dilluns al matí. Mantinguérem la conveniència, no solament de no tornar a aquestes Corts, sinó d'invitar els partits obrers i republicans que encara hi concorren a seguir l'actitud d'abstenció del Partit Socialista, de les esquerres catalanes i altres sectors.

Esquerra Republicana acordà després, per la seva part, donar per finalitzada la retirada del Parlament efectuada amb motiu de l'aprovació de la contrareforma agrària, i alguns diputats de l'esmentat partit col·laborant, semblava, el parer de menar una oposició viva a les iniciatives governamentals.

Per part de la U. S. C., considerant que les circumstàncies no han variat, mantenim la nostra antiga, perseverant i coneguda abstenció, sense que això signifiqui desàcord amb la minoria d'esquerres catalanes, a la qual estem adscrites als efectes parlamentaris. Si els altres sectors de la minoria d'esquerres aconseguessen — cosa difícil — resultats favorables amb llur retorn, serien els primers de celebrar-ho, i si els èxits obtinguts per aquests amics arriben fins al punt que els desitgem, esperem que haurien de fer de fer-nos modificar la posició d'ara, i fins de reintegrar a les Corts altres forces que avui n'estan apartades i que, al nostre entendre, són les úniques que poden portar una oposició parlamentària eficaç per llur nombre, llur cohesió i llur prestigi.

Ahir "La Humanitat" publicava una altra nota, de la Comissió Executiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual confirmava que l'Esquerra república no té cap intenció de reintegrar-se al Parlament (Aquesta nota la inserim en un altre lloc d'aquest número).

Simultàniament a aquestes dues notes, la premsa publicava la notícia que, reunida la minoria parlamentària del Partit Socialista Obrer Espanyol, havia ratificat altre cop els seus acords